

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **V. K.,**
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem sídlem 184 00
Praha 8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,**
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2018 č. j. MSK 98677/2017, o správním deliktu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl k odvolání žalobce změněn ve výroku rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 22. 6. 2017 č. j. SMO/238862/17/DSČ/Pro, o správním deliktu, text tak „že dne 27. 3. 2016 v době nejméně od 9.00 do 9.10 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorovým vozidlem tovární značky Škoda, RZ X, pravidla provozu na pozemních komunikacích a dopustil se tak jednání majícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že stál v Ostravě – Porubě na ulici Matěje Kopeckého na úrovni domu č. 2 v prostoru křižovatky s dvorní částí ulice Porubská, čímž neustanovený řidič porušil ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu“, a ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci za spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1500 Kč a dále povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda, RZ X, v souladu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 27. 3. 2016 v době nejméně od 9.00 do 9.10 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorovým vozidlem tovární značky Škoda, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál v Ostravě – Porubě na ulici Matěje Kopeckého na úrovni domu č. 2, v prostoru křižovatky s dvorní částí ulice Porubská. Tímto jednáním V. K. jako provozovatel vozidla Škoda, RZ X porušil ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
3. Žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu absentuje forma zavinění, také to, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala, byla zrušena, dále uvedl, že v článku CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., je uvedeno, že zákon nabývá účinnosti dne 1. 7. 2017, ovšem takovéto určení účinnosti právního předpisu je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv. Z uvedeného lze dle žalobce dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15 dnem od vyhlášení zákona, tedy 13. 7. 2017. Zákon č. 183/2017 Sb., nemohl nabýt účinnosti ke dni 1. 7. 2017. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. Správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1 500 Kč je sankcí na samé spodní či horní hranici zákonného rozmezí nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Žalobce rovněž uvedl, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Namítal rovněž, že správní orgán ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Správnímu orgánu také vytkl, že ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena, ve výroku nevymezil ani místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho

protiprávnost. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je konstatováno toliko porušení § 10 odst. 3 silničního zákona, které však obsahuje právní normu s blanketní dispozicí. Ve výroku však absentuje odkaz na právní ustanovení, jehož porušením byla porušena obecná právní povinnost formulovaná v § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalovaný si patrně byl vědom této vady výroku správního rozhodnutí, a proto jej změnil tak, že do něj doplnil, že došlo k porušení § 27 odst. 1 písm. d) silničního zákona. Takovým postupem žalovaného však byl krácen na svých právech, neboť poprvé, kdy se žalobce dozvěděl v rozporu, s jakým právním předpisem měl jednat, tedy proč mělo být jednání, které je mu kladeno za vinu, protiprávní, je rozhodnutí žalovaného, které doručením nabývá právní moci. Žalobce také uvedl, že ve věci rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti nebylo možné nepochybovat a že přestupek byl zjištěn obecní policií, ač ta k jeho oznámení nebyla oprávněna. Polemizoval rovněž o zákonnosti, případně ústavnosti postihu provozovatele vozidla za jednání třetí osoby.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že zavinění není uvedeno ve výroku rozhodnutí, neboť jím bylo rozhodováno nikoli o přestupku, nýbrž o jiném správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, u něhož se zavinění nevyžaduje, jde o objektivní odpovědnost, tj. bez ohledu na zavinění. Projednávaný skutek se stal 27. 3. 2016, rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 22. 6. 2017, tedy přede dnem 1. 7. 2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a změnový zákon č. 183/2017 Sb. Žalovaný pak postupoval v souladu s přechodnými ustanoveními § 112 zákona č. 250/2016 Sb. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější, odpovědnost za správní delikt proto žalovaný posuzoval podle dosavadní právní úpravy. S ohledem na tento fakt ani nebyl povinen se touto otázkou v rozhodnutí výslovně zabývat. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je uvedeno, že sankce se ukládá podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu i § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, s tím, že pokuta se ukládá v rozmezí od 1 500 do 2 500 Kč. Žalobce neuváděl žádné relevantní okolnosti, které by k postupu dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., zaváděly sebemenší důvod, ani ze spisu žádné takové okolnosti nevyplynou a ani žalovaný je neshledal. Místo přestupku je určeno ve výroku zcela dostatečně tak, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Žalovaný dále odkázal na bod 39 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž zdůvodnil, proč přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí. Ve výroku je jednoznačně uvedeno, že nezjištěný řidič stál s vozidlem v křižovatce. Námitka podjatosti „všech zaměstnanců odvolacího orgánu“ byla nikoliv bezodkladná, resp., že vůbec ani nešlo o námitku podjatosti, neboť nebyl konkrétně tvrzen poměr oprávněné úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu. Žalobce pouze předstíral ničím nepodložené spekulace. K absenci oprávnění obecní policie ke zjištění přestupku žalovaný poznamenal, že v daném případě se nejedná o přestupek nezastavení vozidla na světelný signál, nýbrž o prosté stání vozidla v místě, kde je to zákonem (obecnou úpravou) zakázáno.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

6. Rozsudkem ze dne 30. 7. 2018 č. j. 19 A 10/2018-49 ze dne 30. 7. 2018 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2018 č. j. MSK 98677/2017 zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Důvodem zrušení věci byla vada řízení. Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2021 č. j. 5 As 291/2018-17 uvedený rozsudek č. j. 19 A 10/2018-49 zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že by bylo bezesporu vhodnější, aby správní orgán do projednávaného správního spisu založil i kopie příslušných zásilek, z nichž dovodil nedostupnosti řidiče. Avšak za situace, kdy správní orgán řádně označil dotčená správní řízení, v nichž navíc vystupovala jako obecný zmocněnec stejná právnická osoba jako v případě žalobce, nemůže absence příslušných listin ve správním spisu s ohledem na přednesené judikatorní závěry způsobit vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b s.ř.s.
7. Krajský soud následně nařídil ústní jednání, k němuž se řádně a včas předvolaný žalobce nedostavil, neúčast omluvil. Zástupce žalobce sdělil soudu, že je předvolán k ústnímu jednání na 14. 9. 2021 k Obvodnímu soudu pro Prahu 7, přičemž předvolání se týká jeho soukromé věci s bývalým zaměstnavatelem. K této omluvě doložil předvolání k jednání na 14. 9. 2021 u Obvodního soudu pro Prahu 7. Nedoložil však, kdy mu bylo uvedené předvolání k ústnímu jednání doručeno, resp. že předvolání k jednání u Obvodního soudu pro Prahu 7 obdržel dříve, než předvolání v nyní projednávané věci. Žalobce nadto nežádal výslovně o odročení jednání. Soud vyhodnotil omluvu zástupce žalobce jako nedůvodnou a věc projednal v nepřítomnosti žalobce, v souladu s ust. § 49 odst. 1, 3 s.ř.s.
8. Ze správních spisů byly zjištěny následující skutečnosti. V oznámení přestupku podaného Městskou policií Ostrava pod č. j. SMO/177510/16/MP/Had se uvádí, že dne 27. 3. 2016 v době nejméně od 9.00 do 9.10 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorovým vozidlem tovární značky Škoda, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že stál v Ostravě – Porubě na ulici Matěje Kopeckého na úrovni domu č. 2 v prostoru křižovatky s dvorní částí ulice Porubská. Tímto jednáním se řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jelikož porušil § 27 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Jelikož se ve vozidle ani v jeho blízkosti nenacházel řidič, vypsala strážnice Městské policie Ostrava oznámení pro nepřítomného řidiče a toto vložila za stěrač vozidla. Součástí spisu je i oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku, kopie Oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče, úřední záznam strážnice městské policie, fotodokumentace přestupkového jednání a situační nákres. Správní orgán I. stupně na základě oznámení městské policie vyzval žalobce jako provozovatele vozidla v souladu s § 125h zákona o silničním provozu k zaplacení částky 500 Kč s tím, že může sdělit totožnost řidiče vozidla a toto sdělení bude považováno za podání vysvětlení. Určená částka ve stanovené lhůtě uhrazena nebyla. Zmocněnec žalobce společnost Odvoz Vozu s.r.o. následně sdělil správnímu orgánu I. stupně, že v předmětné době řídil vozidlo pan F. S., narozen X, trvale bytem K. 12, X M., Rakousko, doručovací adresa D. X, 602 00 B., zaměstnanec společnosti Odvoz Vozu s.r.o. Obě zásilky správního orgánu I. stupně obsahující výzvy byly zaslány na obě sdělené adresy. Zásilky se vrátily správnímu orgánu zpět jako nedoručené z důvodu neznámého adresáta. Správní orgán I. stupně vycházel ze zjištění, že jméno řidiče F. S. figurovalo již v několika přestupkových spisech vedených u správního orgánu I. stupně, a to u zmocněnce Odvoz Vozu s.r.o., a to u různých provozovatelů. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí příslušnými

spisovými značkami označil vícero správních řízení, z nichž vyplynulo, že osoba F. S. je osobou, kterou nelze kontaktovat, přičemž ve všech označených řízeních vystupuje jako zmocněnec společnost Odvoz Vozu s.r.o. a uvedené jednání bylo vyhodnoceno jako obstrukční ve snaze vyhnout se odpovědnosti provozovatele vozidla za zjištěný správní delikt. Vzhledem k tomu, že správní orgán ve lhůtě do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, byl přestupek podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, odložen. Na tomto místě krajský soud konstatuje, že jako nadbytečný neprovedl žalobcem navržený důkaz čtením kopií příslušných zásilek. Krajský soud vychází ze závěrů Nejvyššího správního soudu v rozsudku v této věci č. j. 5 As 291/2018-17, podle něhož za situace, kdy správní orgán řádně označil dotčená správní řízení, v nichž navíc vystupovala jako obecný zmocněnec stejná právnická osoba jako v případě žalobce, nemůže absence příslušných listin ve správním spisu (o nedoručení zásilek stejné osobě – F. S., kterou zmocněnec Odvoz Vozu s.r.o. označil jako řidiče ve věci žalobce), vadu řízení. Postačovalo, aby správní orgán dostatečně identifikoval správní řízení, z něhož (z nichž) informace relevantní pro projednávanou věc získal.

9. Ze správního spisu dále plyne, že správní orgán I. stupně vydal 6. 10. 2016 příkaz, kterým byl provozovatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odpor v zákonné lhůtě.
10. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 30. 6. 2017, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
11. Krajský soud předně konstatuje, že skutková podstata podle výše citovaného § 125f zákona o silničním provozu nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je podle § 125f zákona o silničním provozu konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa. Správní delikt (nyní přestupek) byl spáchán 27. 3. 2016. Podle přechodných ustanovení k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti 1. 7. 2017 plyne, že odpovědnost za přestupek se posoudí dle zákona účinného v době spáchání přestupku, v projednávané věci dle z. č. 361/2000 Sb., ve znění do 30. 6. 2017, a tedy jako správní delikt provozovatele vozidla. V přechodných ustanoveních zákona č. 250/2016 Sb., je rovněž uvedeno, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Řízení o předmětném správním deliktu bylo zahájeno ještě před účinností zákona č. 250/2016 Sb. a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 22. 6. 2017, tedy v době, kdy zákon č. 250/2016 Sb. ještě nenabyl účinnosti, a proto se správní orgán I. stupně jeho případnou aplikací zabývat nemohl. V době rozhodování žalovaného již byl účinný zákon č. 250/2016 Sb. a současně tak byl novelizován zákon o silničním provozu. Podstatné je, že žalobce možné užití později účinného zákona v průběhu správního řízení nenamítal a žalovaný tedy nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat.

Zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější s ohledem na znění relevantních v souzené věci ustanovení zákona, a ani zákon č. 250/2016 Sb. žalobci z hlediska posouzení jeho viny a trestu příznivější úpravu nepřináší. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že námitky žalobce ohledně zavinění za situace, kdy se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt, a námitka, že rozhodnutí, jímž byl uznán vinným za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je nezákonné, neboť skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“, již v době rozhodování žalovaného neexistovala, nejsou důvodné. Účinnost zákona č. 183/2017 Sb. byla stanovena v souladu s § 3 odst. 3, věty druhé z. č. 309/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. S výjimkou dvou specifikovaných částí totiž zákon, jehož platnost nastala dne 28. 6. 2017, nabyl účinnosti 1. 7. 2017.

12. Krajský soud shledává nedůvodnými i námitky žalobce ohledně tvrzených vad výroku. Skutková podstata podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích ve znění k datu 27. 3. 2016, nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně odpovídá dikci ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výroku rozhodnutí je popsáno jednání vykazující znaky správního deliktu, z výroku je zřejmé, jaké konkrétní právní ustanovení zákona o silničním provozu žalobce porušil. Z výroku plyne, že se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a výrok obsahuje rovněž konkrétní právní ustanovení, na základě něhož mu byla uložena sankce. Ve výrokové části je rovněž uvedena lhůta ke splnění ukládané povinnosti a také údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Skutek je ve výroku rozhodnutí správního orgánu vymezen natolik jasně, že lze jednoznačně dovodit, jaké ustanovení zákona žalobce porušil - § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, ve výroku je dále skutek popsán tak, že „dne 27. 3. 2016 v době nejméně od 9.00 do 9.10 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorovým vozidlem tovární značky Škoda, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích a dopustil se tak jednání majícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že stál v Ostravě – Porubě na ulici Matěje Kopeckého na úrovni domu č. 2 v prostoru křižovatky s dvorní částí ulice Porubská, čímž neustanovený řidič porušil ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Takto popsané jednání nepochybně vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, což správní orgán I. stupně uvedl v odůvodnění rozhodnutí, přičemž konkrétní porušení povinnosti ze strany neustanoveného řidiče vozidla a skutkovou podstatu přestupku, které tímto jednáním byly naplněny, doplnil žalovaný, jak plyne z napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného přitom tvoří nedílný celek.
13. Ve shodě s žalovaným také soud považuje výrok o sankci zcela v souladu se zákonem. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se při stanovování výše sankce zabývaly hledisky danými § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, přičemž sankce 1 500 Kč byla stanovena na samé spodní hranici zákonného rozmezí od 1 500 do 2 500 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že kterým hlediskům přihlédl a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Úvahy správního orgánu I. stupně jsou uvedeny na straně 5. Dovolával-li se žalobce splnění podmínek pro mimořádné snížení

výměry pokuty odkazem na ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb. (účinného od 1. 7. 2017), o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pak žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, a ani v žalobě netvrdí, žádné právně významné okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly důvod. Výtky žalobce vůči správním orgánům, že ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., nezohlednily, je proto liché.

14. K namítané protiústavnosti postihu provozovatele vozidla soud uvádí, že podstatným je skutečnost, že žalobce byl provozovatelem označeného vozidla, přičemž vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní a záleží toliko na provozovateli vozidla, za jakých podmínek, či zda vůbec přenechá automobil k užívání jiné osobě. Je v zájmu provozovatele vozidla, aby při vědomí o povinnostech, které pro něho vyplývají ze zákonné úpravy, zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu a eliminoval tak negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout při užívání jeho vozidla. Souladem ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 6 As 73/2016-40.
15. K námitce žalobce, že rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti, krajský soud uvádí, že sdílí závěr žalovaného, že z ničeho nevyplývá, že by v dané věci rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti. Žalobce v průběhu řízení žádný takový relevantní důvod neuvedl, nezmiňuje ho ani v žalobě. Nelze přehlédnout ani to, že žalobce neuplatnil námitku podjatosti bezodkladně poté, co se dozvěděl o tom, kdo bude ve věci rozhodovat. Jedná se o námitku zjevně opožděnou, jelikož žalobce ji mohl uplatnit již dříve. Tvrzenou námitkou podjatosti se žalovaný přezkoumatelným způsobem zabýval na straně 17 napadeného rozhodnutí. Není tedy pravdou, že by žalovaný k podané námitce nepřihlédl. Námitka podjatosti byla nikoliv bezodkladná, resp. vůbec ani nešlo o námitku podjatosti, neboť nebyl konkrétně tvrzen poměr oprávněné úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu.
16. K námitce žalobce, že obecní policie nebyla oprávněna zjišťovat protiprávní jednání spočívající v tom, že předmětné vozidlo stálo v prostoru křižovatky, soud uvádí, že nešlo o protiprávní jednání spočívající v nezastavení vozidla na světelný signál, nýbrž o stání v prostoru křižovatky. Oprávnění obecní policie ke zjištění přestupku plyne z § 1 odst. 2, § 2 písm. d), § 10 odst. 2 a § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., ve znění do 31. 12. 2016.
17. Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto byla v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.
18. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

[Zadejte text.]

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 14.09.2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje